

Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa

6.Kbf.7/2022/10.

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa mint másodfokú bíróság a Budapesten, 2022. április 25. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

v é g z é s t:

A hivatali visszaélés büntette miatt Terhelt 1 vádlott ellen indult büntetőügyben a Kaposvári Törvényszék Katonai Tanácsa 2021. november 17. napján kihirdetett Kb.I.2/2021/14. számú ítéletét helybenhagyja.

I n d o k o l á s

[1] A Kaposvári Törvényszék Katonai Tanácsa a 2021. november 17. napján kihirdetett Kb.I.2/2021/14. számú ítéletével terhelt1 volt címzetes büntetés-végrehajtási ezredes vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 305. § c) pontjába ütköző és aszerint minősülő folytatólagosan elkövetett hivatali visszaélés büntettében. Ezért őt megrovásban részesítette és kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült 87.809,- forint bűnügyi költség megfizetésére.

[2] A katonai ügyész az ítélet kihirdetését követően a jogorvoslati nyilatkozat megtételére 3 munkanap gondolkodási időt tartott fenn, majd a törvényes határidőn belül a vádlott terhére súlyosításért, pénzbüntetés kiszabása érdekében, míg a vádlott és védője bűncselekmény hiányában történő felmentés céljából jelentett be fellebbezést.

[3] Az ügyészség előterjesztette fellebbezése írásbeli indokolását, amelyben sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem értékelte súlyosító körülményként a folytatólagosságot, ezzel szemben eltúlzott mértékben vette figyelembe az időmúlást. Azt is kifogásolta, hogy az elsőfokú katonai tanács indokolatlanul hagyta figyelmen kívül, hogy a vádlott a cselekménye elkövetésébe bevonta közvetlen alárendeltjét, a cselekmény idején biztonsági osztályvezetői beosztást betöltő tanú2 büntetés-végrehajtási alezredest is, aki mint büntetés-végrehajtási parancsnokot helyettesítő személy mindkét alkalommal jóváhagyta az intézet számítógépes rendszerében tanú1 fogvatartott eltávozását.

[4] A vádlott védője ugyancsak előterjesztette fellebbezésük írásbeli indokolását, amelyben a felmentést célzó vádlotti és védői fellebbezést továbbra is fenntartotta. Álláspontja szerint az elsőfokú katonai tanács a tényállást részben tévesen állapította meg, illetve a tévesen megállapított tényállás-részből további tényekre helytelenül következtetett. Érvelése szerint ugyanis a vádlott bűncselekményt nem követett el, ha bármilyen hibát vétett is, az legfeljebb fegyelmi vétség megállapításának alapjául szolgálhat. Álláspontja szerint a vádlott magatartása legfeljebb hanyagságnak, figyelmetlenségnek minősíthető, de sem szándékosságot, sem társadalomra veszélyességet nem hordoz. Szakmailag helyesen járt el és a jogszabályoknak megfelelő utasítást adott, intézkedése éppen a jogszabályszerűséget és az elítélt biztonságos őrzését szolgálta. Utalt arra, hogy a vádlottnak nem volt indoka arra, hogy a fogvatartottat bármilyen előnyben részesítse, a szakszerűséget és az emberséget pedig jogszerűen kérte számon beosztottaitól. Hivatkozott arra, hogy a vádlott azt nem vitatta, hogy az elítélt eltávozási könyvét jóhiszeműen, a bizalmi elv alapján aláírta a nagyfokú leterheltség közepette. Azonban kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság azt rőttá a vádlott terhére, hogy az elítélt nem súlyosan beteg hozzátartozó meglátogatását kérelmezte, hanem intézetben kívüli látogató fogadását. Ezt azonban álláspontja szerint megkérdőjelezi, hogy a vádlott egészségügyi iratokat csatolt a kérelméhez. Kifogásolta, hogy a vádlottat először tanúként hallgatták meg, és csak később tudta meg, hogy a feljelentés ellene irányul. Álláspontja szerint célszemélyként nem lehetett volna őt tanúként meghallgatni. Védenca bűnösségének megállapíthatósága esetén irreálisnak tartotta az ügyészség pénzbüntetés alkalmazására irányuló fellebbezését különös figyelemmel arra a tényre, hogy az ügyben több mint két évig semmi nem történt. Mindezek alapján azt indítványozta, hogy az ítéltábla az elsőfokú katonai tanács ítéletét változtassa meg és a vádlottat mentse fel az ellene emelt vád alól.

[5] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.982/2021/5. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta. Kifejtette, hogy az elsőfokú katonai tanács a perrendszerű eljárásában ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, a bizonyítékok mérlegelésével megállapított tényállása megalapozott, felülbírálatra alkalmas. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségének is eleget tett, és a rögzített tényállás alapján okszerű következtetést vont a vádlott elkövetéskori tudattartalmára, azon keresztül a célzatára, szándékára és bűnösségére. E körben utalt arra, hogy a rendelkezésre álló parancsnoki jellemzés szerint a vádlott már 1998-ban vezető, reintegrációs tiszti beosztást látott el, illetve a 30500/13505-28/2016. számú intézet parancsnoki munkaköri leírása 3/1. i.) és 1.) pontja, valamint 3/2. a.) pontjának megfelelően nem hivatkozhat szakszerűtlen, figyelmetlen munkavégzésére a vádbeli cselekményhez kapcsolódóan, továbbá a 2013. évi CCXL. törvény szerinti eljárásrendben nem megfelelő jártasságára, parancsnoki hatásköre jogi keretei ismeretének hiányára. Ezen túlmenően utalt arra, hogy a törvényszék törvényesen minősítette a vádlott cselekményét.

[6] Azonban álláspontja szerint az elsőfokú katonai tanács által alkalmazott intézkedés nem áll arányban a cselekmény tárgyi súlyával, a bűnösségi körülményekkel. Érvelése szerint az elsőfokú katonai tanács nem értékelte súlyosító körülményként a folytatólagos elkövetést, valamint azt, hogy a vádlott az elkövetés helye szerinti büntetés-végrehajtási intézet elsőszámú vezetője volt. Rámutatott arra, hogy tévedett az elsőfokú katonai tanács, amikor a vádlottal szemben a legenyhébb intézkedésként a Btk. 64. §-a

szerinti megrovást alkalmazott, figyelemmel arra, hogy ez a szankció alkalmatlan a büntetési célok eléréséhez, különösen a generális prevenció, kiemelten más magasabb vezetői beosztást ellátó büntetés-végrehajtási tisztek bűncselekmény elkövetésétől történő visszatartására. Álláspontja szerint a vádlottal szemben az elbírált bűncselekmény folytatólágosságban megnyilvánuló tárgyi súlyához igazodó napi tételszáma és legalább a törvényi minimumban meghatározott összegű, a Btk. 50. § (1) és (3) bekezdése szerinti pénzbüntetés kiszabása indokolt, figyelemmel arra is, hogy munkanélkülisége mellett rendelkezik vagyonnal. A részletfizetés engedélyezését nem ellenezte. Mindezek alapján azt indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa az elsőfokú katonai tanács ítéletét a Be. 606. § (1) bekezdése alapján változtassa meg és a hivatkozott bűnösségi körülményekre tekintettel Terhelt 1t ítélje a Btk. 50. § (1) és (3) bekezdése alapján pénzbüntetésre, míg az ítélet egyéb rendelkezéseit hagyja helyben.

[7] A védő a fellebbviteli nyilvános ülésen a fellebbezése írásbeli indokolásában írtakat fenntartotta és továbbra is a vádlott felmentésére tett indítványt az általa korábban hivatkozott érvek alapján. Hangsúlyozta, hogy az elsőfokú ítéleti tényállással szemben súlyos beteg hozzátartozó meglátogatása történt tanúl fogvatartott részéről. Ez volt a vádlott tudatában is, ellenkező esetben, látogató intézeten kívüli fogadását nem engedélyezte volna tanúl fogvatartott részére. Nyomatékosította, hogy az elítélt látogatása egy szakmaiságot követelő, reintegrációs program keretében történt, védenca pedig a bizalmi elv alapján írta alá a kollégái által elkészített eltávozási iratot. Hangsúlyozta azt is, hogy a vádlott nem adott senkinek szakmai szabályszegésre irányuló utasítást. Végezetül hivatkozott arra is, hogy a vádlott jelenleg munkanélküli, méhészkedik ugyan, de jövedelemmel nem rendelkezik, illetve a lelkiismerete nem tudja elfogadni a büntetőjogi felelősségre vonást.

[8] A vádlott az utolsó szó jogán csatlakozott védőjéhez és lényegében megismételte a védő által a perbeszédben elmondottakat, illetőleg az írásban benyújtott fellebbezésben kifejtetteket. Utalt arra, hogy a kollégái vétettek szakmai hibát, ő bízott tanú2 bv. őrnagy döntésében, illetve abban, hogy az ügyet ő az engedélyeztetés előtt megfelelően átnézte. Ezért írta alá fogvatartott eltávozására vonatkozó igazolást. Álláspontja szerint a fogvatartott azt kapta, ami járt neki, ezért a felmentését kérte.

[9] A vádlott és a védő által bejelentett fellebbezés tartalmára figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa az elsőfokú ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése alapján teljes körűen bírálta felül. Ebből következően a másodfokú katonai tanács vizsgálta az ügyben az eljárási szabályok megtartását, az ítélet megalapozottságát, az ítéletnek a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezéseit, valamint az indokolás helyességét.

[10] A másodfokú katonai tanács előzményként megállapította, hogy a Kaposvári Regionális Nyomozó Ügyészség 5.Nyom.487/2017/72. szám alatt a bírósághoz 2021. február 26. napján benyújtott vádiratában terhelt1 büntetés-végrehajtási ezredes vádlottat a Btk. 305. § c) pontjába ütköző folytatólágosan elkövetett hivatali visszaélés büntetével vádolta.

[11] A Kaposvári Törvényszék Katonai Tanácsa a 2021. március 16. napján kelt Kbpk.I.5/2021/2. számú büntető végzésével a vádlottat a Btk. 305. § c) pontjába ütköző folytatólagosan elkövetett hivatali visszaélés büntette miatt 300 napi tétel, napi tételenként 1500 forint összegű, összesen 450.000 forint pénzbüntetésre ítélte, a vádlott részére 10 havi részletfizetést engedélyezve. Rendelkezett a pénzbüntetés meg nem fizetése esetére annak szabadságvesztésre történő átváltoztatásáról és kötelezte a vádlottat 59.033 forint büntügyi költség megfizetésére. A büntetővégzést az ügyészség tudomásul vette, míg a védő a törvényes határidőn belül tárgyalás tartása iránti indítványt terjesztett elő.

[12] A másodfokú bíróság a felülbírálat során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárása során az eljárási szabályokat betartotta, eljárási szabálysértésre, ezen belül abszolút hatályon kívül helyezést eredményező eljárási szabálysértésre a jogosultak sem hivatkoztak. Az elsőfokú katonai tanács az előkészítő ülést a Be. LXXVI. fejezetében írt szabályok betartásával folytatta le. A vádlott felé intézett figyelmeztetések mindenben megfeleltek a törvényi előírásoknak. Az előkészítő ülésen a vádlott a bűnösségét nem ismerte el, tagadta a terhére rótt bűncselekmény elkövetését, ezért a katonai tanács a Be. 503. § (1) bekezdése alapján a vádról tárgyaláson határozott.

[13] A védő azon kifogására tekintettel, miszerint törvénysértő volt, hogy a vádlottat (mint célszemélyt) először tanúként hallgatták ki, a másodfokú katonai tanács utal arra, hogy a nyomozás egy, a hatósághoz 2017. szeptember 25. napján érkezett feljelentés alapján indult. A nyomozás elrendelésére 2017. október 11. napján került sor. Az erről szóló, a nyomozati iratok 13. sorszáma alatti feljegyzés alapján a nyomozás a Btk. 305. § c) pontjába ütköző hivatali visszaélés büntettének gyanúja miatt indult, azonban hogy ki ellen, vagyis a „célszemély” akkor nem került megnevezésre. A másodfokú bíróság megjegyzi, hogy nem is őt hallgatták ki először gyanúsítottként, hanem tanú2 büntetés-végrehajtási őrnagyot. A vádlottat nagyon rövid idővel a nyomozás elrendelését követően, 2017. október 18. napján hallgatták ki tanúként (nyom. ir. 57. oldal), a törvényes figyelmeztetéseket követően tett vallomást, mely figyelmeztetés kiterjedt arra is, hogy megtagadhatja arra a kérdésre történő válaszadást, mellyel magát bűncselekmény elkövetésével vádolná.

[14] Ezt követően a nyomozás – értelemszerűen az ügy felderítése - többek között tanú3, tanú1, tanú5, tanú4, tanú6 tanúkenti kihallgatásával folytatódott. Ezen vallomások ismeretében hallgatta ki a nyomozó hatóság 2017. november 29. napján gyanúsítottként tanú2 bv őrnagyot (nyomozati iratok 97. oldal), majd az ő terhelő vallomása alapján került gyanúsított pozícióba terhel1 volt bv. ezredes, és került kihallgatásra gyanúsítottként 2018. február 6. napján. Ebből következően nem helytálló az a törvénytelen ségre vonatkozó védelmi hivatkozás, miszerint a nyomozás elrendelését követően nyomban, már a tanúkenti kihallgatásakor is „célszemély” volt a vádlott.

[15] Az elsőfokú katonai tanács a tényállást mérlegelési jogkörében állapította meg. Ennek során a tényállás megállapításához szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta, a

bizonyítékokat megfelelően értékelte és indokolási kötelezettségének is maradéktalanul eleget tett.

[16] Az elsőfokú bíróság a tárgyaláson kihallgatta a vádlottat, aki tagadta a bűnösségét és érdemi védekezést terjesztett elő, melyet az egész eljárás során, így a másodfokú eljárás során is következetesen fenntartott. Ennek lényege szerint tanú1 fogvatartott igen hosszú tartamú szabadságvesztés büntetését töltötte az intézetben, ő pedig - mivel az elítéltet problémamentesnek tartotta – valamilyen módon segíteni szeretett volna neki a büntetés letöltésében, illetve a még hátralévő rész elviselésében és a majdani társadalomba való visszailleszkedésben, márcsak azért is, mert az elítélt korábbi kérelmei elutasításra kerültek. Hivatkozott arra, hogy az ilyenkor szokásos eljáráson, a szakterületek véleményezési és javaslattevési procedúráján végigfutott, és senki nem támasztott a kérelemmel kapcsolatban szakmai kifogást. Állította, hogy a fokozatosság elvét be szeretne tartani, ezért ragaszkodott ahhoz, hogy a fogvatartott kísérettel hagyja el az intézetet. Azt lehetségesnek tartotta, hogy felületesen járt el, azonban szándékos szabályszegést nem követett el, az elítéltnak semmilyen jogtalan előnyt nem akart biztosítani.

[17] Az elsőfokú katonai tanács a körültekintően lefolytatott bizonyítási eljárásban tanúként hallgatta meg tanú5-t, tanú 4 bv. hadnagyot, tanú3 címzetes bv. századost, tanú6 volt bv. századost, tanú2t, tanú6 bv. alezredest, tanú1 volt fogvatartottat. Ezen túlmenően minden releváns okirati bizonyítékot ismertetett, így különösen a BVOP feljelentését és annak mellékleteit, az ügyben készült jelentéseket, azok mellékleteit, gépjármű szabályzatot, tanú1 fogvatartott kérelmeit (melyek mindkét alkalommal látogató intézeten kívüli fogadására irányultak), a vádlott parancsnoki jellemzését, munkaköri leírását, továbbá minden olyan egyéb okiratot, mely az ügy elbírálásához szükséges volt. A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint a törvényszék katonai tanácsa minden releváns és figyelembevehető bizonyítékot megvizsgált.

[18] Az elsőfokú katonai tanács ítéletének indokolásában a [34] bekezdéstől [38] bekezdésig a szükséges terjedelemben értékelte az általa megismert bizonyítékokat, és logikus, meggyőző magyarázatát adta annak, hogy miért nem a vádlott védekezését fogadta el a tényállás alapjául. A logika szabályainak megfelelő következtetés útján helyes érvekkel fejtette ki, hogy a tagadó vádlotti védekezéssel szemben a tényállást miért elsődlegesen az objektív okirati bizonyítékokra, illetve a tanúvallomásokra alapította, indokolási kötelezettségének a szükséges mértékben eleget tett.

[19] A fentiek alapján, a bizonyítékok összevetése, mérlegelése után a törvényszék az ítélet [8] bekezdésétől a [20] bekezdéséig terhelő tartalmú történeti tényállást állapított meg. Itt kívánja megjegyezni a másodfokú bíróság, hogy az ítéleti tényállás [10] bekezdésében rögzítettek gyakorlatilag a vádlott vallomásán alapulnak, mely alapján megállapítható, hogy a vádlott maga is aktívan közreműködött a fogvatartott kiszállításának kivitelezésében. A 2021. szeptember 16. napján tartott tárgyaláson a 12. sorszám alatti jegyzőkönyv 7. oldal második bekezdésében rögzített - a törvényes figyelmeztetéseket követően tett - vallomásában ő maga vallotta, hogy „Azt szabtam feladatul kérem, hogy nem

felügyelettel, hanem kísérettel mehet az anyjához, mert tudtam, hogy ott egészségügyi probléma van.” Ehhez képest az elsőfokú katonai tanács az ítélet [30] bekezdésében irathűen utalt arra, hogy tanúl fogvatartott a 2016. szeptember 20-án és 2016. november 25-én látogató intézeten kívüli fogadását kérelmezte, nem pedig súlyosan beteg hozzátartozó látogatását (amihez kíséret biztosítható a bv. intézet részéről).

[20] Az elsőfokú katonai tanács a rendelkezésre álló okiratok, valamint különösen tanú tanúvallomása alapján megalapozottan utalt arra az ítélet [35] bekezdésében, hogy a két jogintézményt a büntetések, az intézkedések, egyes kényszerintézkedések és a szabálysértési elzárás végrehajtásáról szóló 2013. évi CCXL törvény (a továbbiakban Bv.tv.) szabályozza a 123. §-ban, illetve a 178. §-ban, illetve külön szakutasítások vonatkoznak rájuk. Az elsőfokú bíróság mindezek alapján a megfelelő konzekvenciát vonta le a vádlott cselekvőségével kapcsolatosan. A másodfokú katonai tanács megjegyzi, hogy a vádlott által kiadott utasítás alapján foganatosított fogvatartott kiszállítás módja, amely szerint erre szolgálati képkocsival került sor, a két jogintézmény közül egyiknek sem felelt meg.

[21] A másodfokú katonai tanács álláspontja szerint tehát a törvényszék ítéletének tényállása megalapozott, mentes a Be. 592. § (1) és (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, ezért azt a Fővárosi Ítéltábla a felülbírálata alapjául elfogadta.

[22] A vádlottnak és védőjének eltérő tényállás megállapítására és felmentésre irányuló fellebbezése nem alapos.

[23] A Be. 591. § (1) bekezdésében foglaltak szerint a másodfokú bíróság a határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja, kivéve, ha az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, illetve a fellebbezésben új tényt állítottak vagy új bizonyítékokra hivatkoztak és ennek alapján a másodfokú bíróság bizonyítási eljárást folytat le. A vádlott és védője fellebbezésében új tényre, új bizonyítékokra nem hivatkozott, bizonyítási indítványt nem terjesztett elő, ezért a vádlottnak és védőnek a bizonyítékok újraértékelésére, a tényállás felülmérlegelésére és ezen keresztül elsődlegesen a vádlott felmentésére irányuló fellebbezése eredményre nem vezethetett.

[24] Az elsőfokú bíróság a ténybíróság, feladata és kötelessége, hogy a vád tárgyává tett tények szempontjából lényeges bizonyítékokat hiánytalanul, egyenként és összességében értékelje, amelynek eredményeként az ítéletben a vád tárgyává tett cselekmény történeti tényállását, valamint az elkövető személyével összefüggő, a cselekményére kiható, azt befolyásoló tényeket megállapítsa. Az ítéltábla álláspontja szerint e kötelezettségének a törvényszék eleget tett.

[25] Az irányadó tényállás alapján a törvényszék okszerűen vont le következtetést a vádlott bűnösségére a Btk. 305. § c) pontja szerinti folytatólagosan elkövetett hivatali

visszaélés büntette tekintetében. A vádlott azzal a magatartásával, hogy a Btk. 459. § (1) bekezdés 11/k. pontja szerinti hivatalos személyként, ugyanazon fogvatartott javára a jogszabályi feltételek hiánya ellenére, hivatali helyzetével egyébként visszaélve jogtalan előnyt biztosított azzal, hogy a fogvatartott részére egyáltalán gépjárművet, különösen szolgálati gépjárművet és kíséretet biztosított a látogató intézeten kívüli fogadásához, a terhére rótt bűncselekményt elkövette. A vádlott cselekményét egyenes szándékkal valósította meg. A védő azon hivatkozása, hogy értékelhető motívum nem állapítható meg az elbírált vádlotti cselekménnyel összefüggésben, a cselekmény elbírálása során nem releváns. A hivatali visszaélés bűncselekményének nem tényállási eleme a motívum, azonban a célzat igen. Az előzőek szerint a vádlott célja az volt, hogy az elítélt jogtalan előnyben részesüljön.

[26] A fellebbviteli katonai tanács osztotta a fellebbviteli főügyészség átiratában írt okfejtését, mely szerint a vádlott már 1998-ban vezető, reintegrációs tiszti beosztást látott el, ezen túlmenően a munkaköri leírásban rögzítettek figyelembe vételével alappal nem hivatkozhat pusztán csak figyelmetlenségére, szakszerűtlen munkavégzésére, a parancsnoki hatásköréhez kapcsolódó jogi ismeretek hiányára. A vádlott védekezésére figyelemmel a másodfokú katonai tanács rögzíti, hogy a vádlott cselekményének társadalomra veszélyessége kétségtelenül megállapítható, hiszen súlyosan sértette a büntetés -végrehajtási intézetek szabályszerű működéséhez fűződő társadalmi érdeket, illetve elvárást, mely alapján joggal várható el, hogy az elítéltek a büntetés – végrehajtási intézetben a büntetésük töltése alatt egyenlő, mindegyikőjük esetében a jogszabályoknak megfelelő elbánásban részesüljenek.

[27] Az ügyésznek az alkalmazott joghátrány súlyosítására, büntetés kiszabására irányuló indítványa nem alapos.

[28] A Kaposvári Törvényszék Katonai Tanácsa ítélete [41]-[43] bekezdéséig helyesen sorolta fel a büntetés kiszabása során figyelembe vehető enyhítő és súlyosító körülményeket.

[29] Nem tévedett az elsőfokú katonai tanács, amikor a bünteteskiszabási körülményekre, így különös nyomatékka a cselekmény elkövetése óta bekövetkezett, és a vádlott terhére semmilyen módon nem róható időmúlásra, az eljárás elhúzódására tekintettel a vádlottat a Btk. 64. § (1) bekezdés alkalmazásával megrovásban részesítette. A másodfokú katonai tanács álláspontja szerint a Btk. 79. §-ában írt büntetési célok eléréséhez az alkalmazott legenyhébb intézkedés elegendő joghátrány, mivel a vádlott cselekménye éppen a jelentős időmúlásra tekintettel jelenleg már olyan csekély fokban veszélyes a társadalomra, hogy az e törvény szerint alkalmazható legkisebb büntetés kiszabása vagy más intézkedés alkalmazása szükségtelen.

[30] A Kaposvári Törvényszék Katonai Tanácsa ítéletének egyéb rendelkezései is törvényesek, ezért azokat a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa a Be. 605. § (1) bekezdése alapján - helyes indokainál fogva - helybenhagyta.

Budapest, 2022. április 27.

Dr. Török Zsolt hb. ezredes s.k.

a tanács elnöke

Dr. Belovai Henriette hb. százados s.k.
s.k.

Dr. Mészáros László hb. ezredes

előadó bíró

bíró

A Kaposvári Törvényszék Katonai Tanácsának Kb.I.2/2021/14. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsának 6.Kbf.7/2022/10. számú végzése folytán 2022. április 27. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható vált.

Budapest, 2022. április 27.

Dr. Török Zsolt hb. ezredes s.k.

a tanács elnöke

...